

אָמרוּ: "שְׁלוֹם, הַכֵּל שְׁלוֹם!"
הַעֲמִידוּ עוֹשֵׂי חֲבָתִים לַעֲשׂוֹת חֲבָתִים.

א. בְּשֵׁל שֶׁהַמְּקוֹמוֹת הַכֹּהֲנִים שׁוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:
בְּבֵית אַבְטִינֶס, בְּבֵית הַנִּיצוּץ, וּבְבֵית הַמּוֹקֵד.

ד. מִי שֶׁזָּכָה לַתְּרוֹם אֶת הַמִּזְבֵּחַ –
הוּא יִתְּרֵם אֶת הַמִּזְבֵּחַ.
וְהֵם אוֹמְרִים לוֹ: "הִזְהַר!
שְׂמָא תִּגַע בְּכָלִי עַד שֶׁתִּקְדַּשׁ יָדֶיךָ וְרַגְלֶיךָ מִן הַכִּיּוֹר;
וְהָרִי הַמְּחַתָּה נִתּוּנָה בְּמִקְצוּעַ, בֵּין הַכֶּבֶשׂ לַמִּזְבֵּחַ,
בְּמַעְרְבוֹ שֶׁל כֶּבֶשׂ."

בֵּית אַבְטִינֶס וּבֵית הַנִּיצוּץ הָיוּ עֲלִיּוֹת,
וְהַרְוִיבִים שׁוֹמְרִים שָׁם.
בֵּית הַמּוֹקֵד - כִּפָּה, וּבֵית גְּדוֹל הָיָה,
מִקֵּף רוֹבְדִים שֶׁל אֲבֹן;
וְזִקְנֵי בֵּית אֲבִי יִשְׁנִים שָׁם, וּמִפְתָּחוֹת הַעֲזָרָה בְּיָדָם.
וּפְרָחֵי כְּהֵנָה, אִישׁ כִּסְתּוֹ בְּאַרְץ.

אֵין אָדָם נִכְנָס עִמּוֹ, וְלֹא נָרַב בְּיָדוֹ,
אֶלָּא מְהֵלֵךְ לְאוֹר הַמַּעֲרָכָה.
לֹא הָיוּ רוֹאִין אוֹתוֹ, וְלֹא שׁוֹמְעִין אֶת קוֹלוֹ,
עַד שֶׁשׁוֹמְעִין קוֹל הָעֵץ, שֶׁעָשָׂה בֶן קַטִּין מוֹכֵנִי לַכִּיּוֹר,
וְהֵן אוֹמְרִים: "הִגִּיעַ עֵת!"

לֹא הָיוּ יִשְׁנִים בְּבִגְדֵי קֹדֶשׁ,
אֶלָּא פּוֹשְׁטִין, וּמְקַפְּלִין, וּמְנִיחִים אוֹתָן תַּחַת רֵאשֵׁיהֶן,
וּמִתְכַּסִּין בְּכִסּוֹת עֲצָמָן.

קֹדֶשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו מִן הַכִּיּוֹר,
נָטַל מִחַתַּת הַכֶּסֶף וְעָלָה לְרֹאשׁ הַמִּזְבֵּחַ,
וּפָנָה אֶת הַגְּחָלִים הַיֵּלֶךְ וְהֵלֶךְ,
חָתָה מִן הַמְּאֻכְלוֹת הַפְּנִימִיּוֹת, וַיֵּרֵד.
הִגִּיעַ לְרִצְפָּה, הַפֶּךָ פָּנָיו לְצַפּוֹן,
הֵלֵךְ לְמִזְרָחוֹ שֶׁל כֶּבֶשׂ כְּעֶשֶׂר אַמּוֹת,
צָבַר אֶת הַגְּחָלִים עַל גְּבֵי הַרִצְפָּה,
רְחוֹק מִן הַכֶּבֶשׂ שֶׁל שֵׁשׁ טַפָּחִים –
מְקוֹם שְׁנוֹתַיִן מֵרֵאוֹת הָעוֹף,
וְדָשׁוּן מִזְבַּח הַפְּנִימִי וְהַמְּנֹרָה.

אֶרֶע קָרִי לְאַחַד מֵהֶן,
יוֹצֵא וְהוֹלֵךְ לוֹ בְּמִסְבָּה הַהוֹלְכֵת תַּחַת הַבֵּירָה,
וְהַנְּרוֹת דוֹלְקִין מִכָּאן וּמִכָּאן,
עַד שֶׁהוּא מִגִּיעַ לְבֵית הַטְּבִילָה.
וּמְדוּרָה הָיְתָה שָׁם, וּבֵית כֶּסֶא שֶׁל כְּבוֹד.

זֶה הָיָה כְּבוֹדוֹ:
מִצָּאָו נְעוּל, יוֹדֵעַ שֶׁיֵּשׁ שָׁם אָדָם;
פְּתוּחַ, יוֹדֵעַ שֶׁאֵין שָׁם אָדָם;

יָרַד וְטָבַל, עָלָה וְנִסְתַּפַּג, וְנִתְחַמֵּם כְּנֹגַד הַמְּדוּרָה.
בָּא וְיָשָׁב לוֹ אֶצֶל אָחָיו הַכֹּהֲנִים, עַד שֶׁהַשְּׂעָרִים נִפְתָּחוּ,
יוֹצֵא וְהוֹלֵךְ לוֹ.

ב. מִי שֶׁהוּא רוֹצֵה לַתְּרוֹם אֶת הַמִּזְבֵּחַ,
מִשְׁפָּחִים, וְטוֹבֵל עַד שֶׁלֹּא יָבֵא הַמִּמְנָה.
וְכִי בָאִיזוֹ שַׁעַת הַמִּמְנָה בָּא?
לֹא כָּל הַעֲתִים שְׁוֹת,
פְּעָמִים שֶׁהוּא בָּא מִקְרִיאַת הַגְּבֵר,
אוֹ סְמוּךְ לוֹ מִלְּפָנָיו אוֹ מִלְּאַחֲרָיו.

א. רְאוּהוּ אָחָיו שִׁיֵּרֵד, וְהֵם רָצוּ וּבָאוּ.
מִהָרַו וּקְדָשׁוֹ יִדְיָהוּ וְרַגְלֵיהֶן מִן הַכִּיּוֹר,
נָטְלוּ אֶת הַמַּגְרָפוֹת וְאֶת הַצְּנֹרוֹת וְעָלוּ לְרֹאשׁ הַמִּזְבֵּחַ.

הַמִּמְנָה בָּא וְדוֹפֵק עֲלֵיהֶם,
וְהֵם פְּתָחוּ לוֹ.
אָמַר לָהֶן:
"מִי שֶׁטָּבַל יָבֵא וַיִּפֵּס."
הַפִּיסוֹ, זָכָה מִי שֶׁזָּכָה.

הַאֲבָרִיו וְהַפְּדָרִין שֶׁלֹּא נִתְאַכְלוּ מִבְּעֶרְבֵי,
סוֹנְקִין אוֹתָם לְצַדְדֵי הַמִּזְבֵּחַ.
אִם אֵין הַצְּדָדִין מִחֲזִיקִין -
סוֹדְרִין אוֹתָם בְּסוּבָבָה, עַל הַכֶּבֶשׂ.

ג. נָטַל אֶת הַמִּפְתָּח וּפְתַח אֶת הַפֶּשֶׁשׁ,
וְנִכְנַס מִבֵּית הַמּוֹקֵד לַעֲזָרָה,
וְנִכְנַסוּ אַחֲרָיו, וְשִׁתֵּי אַבּוּקוֹת שֶׁל אוֹר בְּיָדָם.
וְנִחְלְקוּ לְשִׁתֵּי כְּתוֹת:
אֵלוֹ הוֹלְכִים בְּאַכְסְדָּרָא דְרַךְ הַמִּזְרָח,
וְאֵלוֹ הוֹלְכִים בְּאַכְסְדָּרָא דְרַךְ הַמַּעְרָב.

ב. הַחֲלוֹ מַעֲלִין בְּאִפְרַיִם עַל גְּבֵי הַתְּפוּחַ.
וְתְּפוּחַ הָיָה בְּאִמְצַע הַמִּזְבֵּחַ,
פְּעָמִים עָלָיו כְּשֶׁל שׁ מֵאוֹת כּוֹר.
וּבְרַגְלִים לֹא הָיוּ מִדְּשָׁנִין אוֹתוֹ,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא נוֹי לַמִּזְבֵּחַ.
מִמְיָמוֹ לֹא נִתְעַצַּל הַכֹּהֵן מִלְּהוֹצִיא אֶת הַדָּשָׁן.

הָיוּ בּוֹדְקִין וְהוֹלְכִין,
עַד שֶׁמִּגִּיעִין לְמִקְוֵה בֵּית עוֹשֵׂי חֲבָתִים.
הִגִּיעוּ אֵלָיו וְאָלוֹ,

ג. הַחֲלוֹ מַעֲלִין בְּגִזְרִין, לְסִדְרַת אֵשׁ הַמַּעֲרָכָה.
וְכִי כָּל הַעֲצִים כְּשָׂרִים לַמַּעֲרָכָה?
הֵן! כָּל הַעֲצִים כְּשָׂרִין לַמַּעֲרָכָה,
חוּץ מִשֵּׁל זֵית וְשֵׁל גִּפְוֹן.

אבל באלו רגילין:
במרביות של תאנה, ושל אגוז, ושל עץ שמן.

ד. סדר המערכה גדולה מזרחה, וחזיתה מזרחה,
וראשי הגזרין הפנימיים היו נוגעים בתפוח.
ורוח היה בין הגזרים,
שהיו מציתין את האליתא משם.

ה. ברוו משם עצי תאנה יפין,
לסדר המערכה שניה לקטרת,
מכנגד קרן מערבית דרומית,
משוך מן הקרן כלפי צפון ארבע אמות;
בעמד חמש סאים גחלים,
ובשבת בעמד שמונת סאין גחלים,
ששם היו נותנין שני בזבי לבונה של לחם הפנים.

האברים והפדרים שלא נתאכלו מבערב,
מחזירין אותן למערכה.
הציתו שתי המערכות באש,
וירדו ובאו להם ללשכת הגזית.

ה. מי שזכה בתמיד,
מושכו, והולך לבית המטבחים.
ומי שזכו באברים הולכין אחריו.

בית המטבחים היה לצפונה של מזבח,
ועליו שמונה עמודים ננסיין,
ורביעין של ארז על גביהן,
ואנקליות של ברזל היו קבועין בהן,
ושל שה סדרים היה לכל אחד ואחד,
שבהן תולין ומפשיטין,
על שלחנות של שיש שגין העמודים.

ו. מי שזכו בדשון מזבח הפנימי והמנורה, היו מקדימין,
וארבעה פלים בידם:
הטני והכוז, ושני מפתחות.
הטני דומה לתרקב גדול של זהב, מחזיק קבין וחצי;
והכוז דומה לקתון גדול של זהב;
ושני מפתחות:
אחד יורד לאמת השחי,
ואחד פותח כיון.

ז. בא לו לפשפש הצפוני.
ושני פשפשין היו לו לשער הגדול:
אחד בצפון, ואחד בדרום.
שבדרום - לא נכנס בו אדם מעולם,
ועליו הוא מפרש על ידי יחזקאל (יחזקאל מד, ב)
"ויאמר אלי ה'
חשער חזה סגור יחיה לא יפתח
ואיש לא יבא בו,
כי ה' אלחי - ישראל בא בו וחיה סגור".

נטל את המפתח ופתח את הפשפש, נכנס לתא,
ומן התא אל ההיכל, עד שהוא מגיע לשער הגדול.
הגיע לשער הגדול,
העביר את הנגר, ואת הפותחיות, ופתחו.
לא היה שוחט השוחט,
עד ששומע קול שער הגדול שנפתח.

ח. מיריחו היו שומעין קול שער הגדול שנפתח.
מיריחו היו שומעין קול המגרפה.
מיריחו היו שומעין קול העץ שעשה בן קטין מוכני לפיור.
מיריחו היו שומעין קול גביני כרוז.
מיריחו היו שומעין קול החליל.
מיריחו היו שומעין קול הצלצל.
מיריחו היו שומעין קול השיר.
מיריחו היו שומעים קול השופר.

אף קולו של כהן גדול,
בשעה שהוא מזכיר את השם ביום הכפורים.

מיריחו היו מריחים ריח פטום הקטרת.
אמר $\frac{2}{3} \frac{1}{2} \frac{1}{3} \frac{1}{4} \frac{1}{5} \frac{1}{6} \frac{1}{7} \frac{1}{8} \frac{1}{9} \frac{1}{10} \frac{1}{11} \frac{1}{12} \frac{1}{13} \frac{1}{14} \frac{1}{15} \frac{1}{16} \frac{1}{17} \frac{1}{18} \frac{1}{19} \frac{1}{20} \frac{1}{21} \frac{1}{22} \frac{1}{23} \frac{1}{24} \frac{1}{25} \frac{1}{26} \frac{1}{27} \frac{1}{28} \frac{1}{29} \frac{1}{30} \frac{1}{31} \frac{1}{32} \frac{1}{33} \frac{1}{34} \frac{1}{35} \frac{1}{36} \frac{1}{37} \frac{1}{38} \frac{1}{39} \frac{1}{40} \frac{1}{41} \frac{1}{42} \frac{1}{43} \frac{1}{44} \frac{1}{45} \frac{1}{46} \frac{1}{47} \frac{1}{48} \frac{1}{49} \frac{1}{50} \frac{1}{51} \frac{1}{52} \frac{1}{53} \frac{1}{54} \frac{1}{55} \frac{1}{56} \frac{1}{57} \frac{1}{58} \frac{1}{59} \frac{1}{60} \frac{1}{61} \frac{1}{62} \frac{1}{63} \frac{1}{64} \frac{1}{65} \frac{1}{66} \frac{1}{67} \frac{1}{68} \frac{1}{69} \frac{1}{70} \frac{1}{71} \frac{1}{72} \frac{1}{73} \frac{1}{74} \frac{1}{75} \frac{1}{76} \frac{1}{77} \frac{1}{78} \frac{1}{79} \frac{1}{80} \frac{1}{81} \frac{1}{82} \frac{1}{83} \frac{1}{84} \frac{1}{85} \frac{1}{86} \frac{1}{87} \frac{1}{88} \frac{1}{89} \frac{1}{90} \frac{1}{91} \frac{1}{92} \frac{1}{93} \frac{1}{94} \frac{1}{95} \frac{1}{96} \frac{1}{97} \frac{1}{98} \frac{1}{99} \frac{1}{100}$
עזים היו לבית אבא בהר מכור,
והיו מתעטשות מריח פטום הקטרת.

ט. מי שזכה בדשון מזבח הפנימי,

א. אמר להם הממנה:
"בואו והפיסו!"

מי שוחט, מי זורק, מי מדשן מזבח הפנימי,
מי מדשן את המנורה, מי מעלה אברים לכבש:
הראש והרגל, ושתי הידים,
העקץ והרגל, החזה והגרה ושתי הדפנות,
הקרבים, והסלת, והחבתים, והיין.
הפיסו, זכה מי שזכה.

ב. אמר להם הממנה:
"צאו וראו, אם הגיע זמן השחיטה".
אם הגיע,

הרואה אומר: "ברקאי!"
 $\frac{1}{2} \frac{1}{3} \frac{1}{4} \frac{1}{5} \frac{1}{6} \frac{1}{7} \frac{1}{8} \frac{1}{9} \frac{1}{10} \frac{1}{11} \frac{1}{12} \frac{1}{13} \frac{1}{14} \frac{1}{15} \frac{1}{16} \frac{1}{17} \frac{1}{18} \frac{1}{19} \frac{1}{20} \frac{1}{21} \frac{1}{22} \frac{1}{23} \frac{1}{24} \frac{1}{25} \frac{1}{26} \frac{1}{27} \frac{1}{28} \frac{1}{29} \frac{1}{30} \frac{1}{31} \frac{1}{32} \frac{1}{33} \frac{1}{34} \frac{1}{35} \frac{1}{36} \frac{1}{37} \frac{1}{38} \frac{1}{39} \frac{1}{40} \frac{1}{41} \frac{1}{42} \frac{1}{43} \frac{1}{44} \frac{1}{45} \frac{1}{46} \frac{1}{47} \frac{1}{48} \frac{1}{49} \frac{1}{50} \frac{1}{51} \frac{1}{52} \frac{1}{53} \frac{1}{54} \frac{1}{55} \frac{1}{56} \frac{1}{57} \frac{1}{58} \frac{1}{59} \frac{1}{60} \frac{1}{61} \frac{1}{62} \frac{1}{63} \frac{1}{64} \frac{1}{65} \frac{1}{66} \frac{1}{67} \frac{1}{68} \frac{1}{69} \frac{1}{70} \frac{1}{71} \frac{1}{72} \frac{1}{73} \frac{1}{74} \frac{1}{75} \frac{1}{76} \frac{1}{77} \frac{1}{78} \frac{1}{79} \frac{1}{80} \frac{1}{81} \frac{1}{82} \frac{1}{83} \frac{1}{84} \frac{1}{85} \frac{1}{86} \frac{1}{87} \frac{1}{88} \frac{1}{89} \frac{1}{90} \frac{1}{91} \frac{1}{92} \frac{1}{93} \frac{1}{94} \frac{1}{95} \frac{1}{96} \frac{1}{97} \frac{1}{98} \frac{1}{99} \frac{1}{100}$
האיר פני כל המזרח!
"עד שהוא בחברון?"
והוא אומר: "הן!"

ג. אמר להם:

"צאו והביאו טלה מלשכת הטלאים".
והרי לשכת הטלאים היתה במקצוע צפונית מערבית.
וארבע לשכות היו שם:
אחת לשכת הטלאים,
ואחת לשכת החותמות,
ואחת לשכת בית המוקד,
ואחת לשכה שהיו עושין בה לחם הפנים.

ד. נכנסו ללשכת הכלים,
והוציאו משם תשעים ושל שה כלי כסף וכלי זהב.
השקו את התמיד בכוס של זהב.
אף על פי שהוא מבקר מבערב,
מבקרין אותו לאור האבוקות.

נִכְנַס וְנִטַל הַטְּנִי, וְהִנִּיחוּ לְפָנָיו,
וְהָיָה חוֹפֵן וְנוֹתֵן לְתוֹכוֹ.
וּבְאַחֲרוֹנָה, כִּבֵּד אֶת הַשָּׂאֵר לְתוֹכוֹ,
וְהִנִּיחוּ, וַיֵּצֵא.

מִי שֶׁזָּכָה בְּדָשׁוֹן הַמְּנוּרָה,
נִכְנַס וּמִצָּא שְׂנֵי גֵרוֹת מְזַרְחִים דּוֹלָקִים –
מִדָּשׁוֹן אֶת הַשָּׂאֵר, וּמֵנִיחַ אֶת אֱלוֹ דּוֹלָקִים בְּמִקְוָמוֹ.
מִצָּאן שִׁכְבוּ –
מִדָּשׁוֹן, וּמְדַלֵּקֵן מִן הַדּוֹלָקִים,
וְאַחֵר כֵּן מִדָּשׁוֹן אֶת הַשָּׂאֵר.

וְאַבָּן הֵיטָה לְפָנֵי הַמְּנוּרָה, וּבָהּ שֵׁל שׁ מַעֲלוֹת,
שְׁעָלֶיהָ הִכְהֵן עוֹמֵד וּמְטִיב אֶת הַגֵּרוֹת.
וְהִנִּיחַ אֶת הַכּוֹז עַל מַעְלָה שְׂנֵיָהּ, וַיֵּצֵא.

£

א. לא היו כופתין את הטלה, אלא מעקדין אותו.
מי שזכו באברים, אוחזים בו.
וכן היתה עקדתו:
ראשו לדרום ופניו למערב.
השוחט עומד במזרח, ופניו למערב.
של שחר היה נשחט על קרן צפונית מערבית,
על טבעת שנייה.
של בין הערבים היה נשחט על קרן מזרחית צפונית,
על טבעת שנייה.

שחט השוחט, וקבל המקבל,
בא לו לקרן מזרחית צפונית, ונותן מזרחה צפונה;
מערבית דרומית, ונותן מערבה דרומה.
שרי הדם היה שופך על יסוד דרומי.

ב. לא היה שובר בו את הרגל,
אלא נוקבו מתוך ערכובו, ותולה בו.
היה מפשיט ויורד, עד שהוא מגיע לחזה.
הגיע לחזה,
חתך את הראש, ונתנו למי שזכה בו;
חתך את הכרעים, ונתנו למי שזכה בהן;
מרק את ההפשט.

קרע את הלב, והוציא את דמו.
חתך את הידים, ונתנו למי שזכה בהן;
עלה לרגל הימנית,
חתכה, ונתנה למי שזכה בה, ושתי ביצים עמה.
קרעו, ונמצא פלו גלוי לפניו.

נטל את הפדר,
ונתנו על בית שחיטת הראש מלמעלה.

נטל את הקרבים, ונתנו למי שזכה בהם להדיחן.
והכרס מדיחין אותה בבית מדיחין כל צרכה.
והקרבים מדיחין אותן של ששה פעמים במעוטה,
על שלחנות של שיש שבין העמודים.

ג. נטל את הסכין,
והפריש את הראה מן הכבד,
ואצבע הכבד מן הכבד,
ולא היה מזיזה ממקומה.
נקב את החזה, ונתנו למי שזכה בו.

עלה לדפן הימנית,
היה חותך ויורד עד השדרה –
ולא היה נוגע בשדרה –
עד שהוא מגיע לשתי צלעות רכות,
חתכה, ונתנה למי שזכה בה,
והכבד תלוייה בה.

בא לו לגרה,
והניח בה שתי צלעות מכאן ושתי צלעות מכאן,
חתכה, ונתנה למי שזכה בה,
והקנה והלב והראה תלויים בה.

בא לו לדפן השמאלית,
והניח בה שתי צלעות רכות מלמעלה,
ושתי צלעות רכות מלמטה,
וכן היה מניח בחברתה;
נמצא מניח בשתייהן:
שתיים שתיים מלמעלה, ושתיים שתיים מלמטה.
חתכה, ונתנה למי שזכה בה,
והשדרה עמה, והטחול תלוי בה.
והיא היתה גדולה,
אלא של ימין קורין גדולה, שהכבד תלוייה בה.

בא לו לעקץ,
חותכו, ונתנו למי שזכה בו,
והאלה ואצבע הכבד ושתי כליות עמו.
נטל רגל השמאלית, ונתנה למי שזכה בה.
נמצאו כלן עומדין בשורה, והאברים בידם:
הראשון, בראש וברגל;
הראש בימינו,
וחטמו כלפי זרועו וקרניו בין אצבעותיו,
ובית שחיטתו מלמעלה, והפדר נתון עליה;
והרגל של ימין בשמאלו, ובית עורה לחוץ.

השני, בשתי ידים:
של ימין בימינו, של שמאל בשמאלו,
ובית עורן לחוץ.

השלישי, בעקץ וברגל;
העקץ בימינו, והאלה מדלדלת בין אצבעותיו,
ואצבע הכבד ושתי הכליות עמו;
הרגל של שמאל בשמאלו, ובית עורה לחוץ.

הרביעי, בחזה ובגרה;
החזה בימינו, והגרה בשמאלו,
וצלעותיה בין אצבעותיו.
החמישי, בשתי דפנות;
של ימין בימינו, ושל שמאל בשמאלו,
ובית עורן לחוץ.

הששי, בקרבים הנתונים בבזך,

וּכְרָעִים עַל גְּבֵיהֶם מִלְמַעְלָה.
הַשְּׂבִיעִי בְּסֵלֶת.
הַשְּׂמִינִי בְּחֻבְתִּין.
הַתְּשִׁיעִי בִּיָּין.

כּוֹפִין אוֹתָהּ עַל גַּב גְּחָלִים וְעַל הַשְּׂרָץ בַּשַּׁבָּת,
וּמוֹרִידִין בָּהּ אֶת הַדָּשָׁן מֵעַל גְּבֵי הַמַּזְבֵּחַ.

ו. הִגִּיעוּ בֵּין הָאוֹלָם וְלַמַּזְבֵּחַ,
נָטַל אֶחָד אֶת הַמַּגְרָפָה, וְזוֹרְקָה בֵּין הָאוֹלָם וְלַמַּזְבֵּחַ.
אֵין אָדָם שׁוֹמֵעַ קוֹל חֲבֵרוֹ בִּירוּשָׁלַיִם מִקּוֹל הַמַּגְרָפָה.

הֲלָכוּ וּנְתָנוּם מַחְצֵי הַכֶּבֶשׂ וּלְמִטָּה בְּמַעֲרָבוֹ, וּמִלְחוּם.
וַיִּרְדּוּ וּבָאוּ לָהֶם לְלִשְׁכַת הַגְּזִית, לְקָרוֹת אֶת "שְׁמַע".

וְשָׁל שֶׁה דְּבָרִים הִיְתָה מִשְׁמַשְׁת׃
כֹּהֵן שְׁשׁוֹמֵעַ אֶת קוֹלָהּ,
יֹדֵעַ שְׁאֲחֵיו הַכֹּהֲנִים נִכְנָסִים לְהַשְׁתַּחֲוֹת,
וְהוּא רָץ וּבָא.

נח

וּבֶן לֹוִי שֶׁהוּא שׁוֹמֵעַ אֶת קוֹלָהּ,
יֹדֵעַ שְׁאֲחֵיו הַלְוִיִּם נִכְנָסִים לְדַבֵּר בְּשִׁיר,
וְהוּא רָץ וּבָא.
וְרֹאשׁ הַמַּעֲמֵד הִיָּה מַעֲמִיד אֶת הַטְּמָאִים בְּשַׁעַר הַמַּזְרָח.

א. אָמַר לָהֶם הַמַּמְנָה:
"בְּרַכּוּ בְּרַכָּה אַחַת!"
וְהֵן בְּרַכּוּ,

קָרְאוּ עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרִים (שְׁמוֹת כ; דְּבָרִים, ה),
"שְׁמַע" (שֵׁם ו, ד-ט)

"וְזִיחָה אִם-שְׁמַע" (שֵׁם יא, יג-כא),
"וַיֹּאמֶר" (בַּמְדַּבֵּר טו, לז-מא).

§

בְּרַכּוּ אֶת הָעָם שֶׁל שׁ בְּרַכּוֹת:

אַמֶּת וַיִּצִיב, וְעִבּוּדָה, וּבְרַכַת כֹּהֲנִים (בַּמְדַּבֵּר ו, כד-כו).
וּבְשַׁבָּת מוֹסִיפִין בְּרַכָּה אַחַת לְמִשְׁמֶר הַיּוֹצֵא.

א. הַחֲלוּ עוֹלָיִם בְּמַעֲלוֹת הָאוֹלָם.
מִי שֶׁזָּכּוּ בְּדָשׁוֹן מַזְבֵּחַ הַפְּנִימִי וְהַמְּנוֹרָה,
הֵיוּ מִקְדִּימִין לַפְּנִיָּהִם.

ב. אָמַר לָהֶם:

"חֲדָשִׁים לְקַטְרֵת בּוֹאוּ וְהַפִּיסוּ!"
הַפִּיסוּ, זָכָה מִי שֶׁזָּכָה.

מִי שֶׁזָּכָה בְּדָשׁוֹן מַזְבֵּחַ הַפְּנִימִי נִכְנָס,
וְנָטַל אֶת הַטְּנִי, וְהַשְׁתַּחֲוָה, וַיִּצָּא.

מִי שֶׁזָּכָה בְּדָשׁוֹן הַמְּנוֹרָה נִכְנָס,
וּמַצָּא שְׁנֵי גֵרוֹת מְזַרְחִיִּים דוֹלְקִין -
מְדַשֵּׁן אֶת הַמַּזְרָחִי, וּמְנִיחַ אֶת הַמַּעֲרָבִי דוֹלֵק,
שְׁמַמְנוֹ הִיָּה מְדַלֵּיק אֶת הַמְּנוֹרָה בֵּין הָעַרְבִּים.
מַצָּאוּ שְׁכָבָה -

"חֲדָשִׁים עִם יִשְׁנִים בּוֹאוּ וְהַפִּיסוּ,

מִי מַעֲלָה אֲבָרִים מִן הַכֶּבֶשׂ לַמַּזְבֵּחַ!"
אומר: ... אומר:

הַמַּעֲלָה אֲבָרִים לְכַבֵּשׂ,
הוּא מַעֲלָה אוֹתָן עַל גְּבֵי הַמַּזְבֵּחַ.

מְדַשֵּׁנוּ וּמְדַלִּיקוּ מִמַּזְבֵּחַ הָעוֹלָה.
נָטַל אֶת הַכּוֹז מִמַּעֲלָה שְׁנִיָּה, וְהַשְׁתַּחֲוָה, וַיִּצָּא.

ג. מִסְרוּם לַחֲזָנִים, הֵיוּ מִפְּשִׁיטִין אוֹתָם אֶת בְּגָדֵיהֶם,
וְלֹא הֵיוּ מְנִיחִין עֲלֵיהֶם אֶלָּא מְכַנְסִים בְּלִבָּד.
וְחִלּוּנוֹת הֵיוּ שָׁם, וְכָתוּב עֲלֵיהֶם תְּשַׁמִּישִׁי הַכֵּלִים.

ב. מִי שֶׁזָּכָה בְּמַחְתָּה,
צָבַר אֶת הַגְּחָלִים עַל גְּבֵי הַמַּזְבֵּחַ, וְרָדְדָן בְּשׁוּלֵי הַמַּחְתָּה,
וְהַשְׁתַּחֲוָה, וַיִּצָּא.

ד. מִי שֶׁזָּכָה בְּקַטְרֵת, הִיָּה נוֹטֵל אֶת הַכֶּף.

וְהַכֶּף דּוֹמָה לְתַרְקַב גָּדוֹל שֶׁל זֶהָב,
מַחְזִיק שֶׁל שֵׁת קַבִּים.

ג. מִי שֶׁזָּכָה בְּקַטְרֵת,
הִיָּה נוֹטֵל אֶת הַבָּזָךְ מֵתוֹךְ הַכֶּף, וְנוֹתְנוֹ לְאוֹהֲבוֹ אוֹ לְקָרוֹבוֹ.
נִתְפָּזַר מִמֶּנּוּ לְתוֹכוֹ, נוֹתְנוֹ לוֹ בְּחֻפְנָיו.

וְהַבָּזָךְ הִיָּה בְּתוֹכוֹ, מְלֵא וְגָדוֹשׁ קַטְרֵת.
וְכִסּוּי הִיָּה לוֹ,

וְכַמִּין מְטוֹטְלֵת הִיָּה עֲלָיו מִלְמַעְלָן.

וּמְלַמְּדִים אוֹתוֹ:

"הֲוִי זֶהִיר! שְׁמָא תַתְּחִיל לְפַנֵּךְ, שְׁלֹא תִכְוֶה".
הַתְּחִיל מְרַדֵּד וַיּוֹצֵא.

ה. מִי שֶׁזָּכָה בְּמַחְתָּה,

נָטַל מַחְתַּת הַכֶּסֶף, וְעָלָה לְרֹאשׁ הַמַּזְבֵּחַ,
וּפָנָה אֶת הַגְּחָלִים הִילָךְ וְהִילָךְ, וְחָתָה.

לֹא הִיָּה הַמַּקְטִיר מִקְטִיר,
עַד שֶׁהַמַּמְנָה אוֹמֵר לוֹ: "הַקְטִיר!"

אִם הִיָּה כֹהֵן גָּדוֹל, הַמַּמְנָה אוֹמֵר:
"אִישִׁי כֹהֵן גָּדוֹל, הַקְטִיר!"

פָּרְשׁוּ הָעָם, וְהַקְטִיר, וְהַשְׁתַּחֲוָה, וַיִּצָּא.

יָרַד וְעָרַן לְתוֹךְ שֶׁל זֶהָב.
נִתְפָּזַר מִמֶּנּוּ קָבַב גְּחָלִים, וְהִיָּה מְכַבֵּדָן לְאִמָּה.
וּבְשַׁבָּת הִיָּה כּוֹפֶה עֲלֵיהֶן פְּסֻכְתָּר.

וּפְסֻכְתָּר הִיְתָה כְּלֵי גָדוֹל, מַחְזֶקֶת לְתַךְ,
וְשִׁתֵּי שְׂרָשְׁרוֹת הֵיוּ בָּהּ:

אַחַת שֶׁהוּא מוֹשֵׁךְ בָּהּ וַיּוֹרֵד,

וְאַחַת שֶׁהוּא אוֹחֵז בָּהּ מִלְמַעְלָן, בְּשִׁבִיל שְׁלֹא תִתְגַּלְּגַל.

א. בְּזִמְן שֶׁכֹּהֵן גָּדוֹל נִכְנָס לְהַשְׁתַּחֲוֹת,
שֶׁל שֶׁה אוֹחֵזִין בּוֹ:

אַחַד בִּימִינוֹ, וְאַחַד בְּשְׂמָאלוֹ, וְאַחַד בְּאַבְנֵים טוֹבוֹת.

וְשָׁל שֶׁה דְּבָרִים הִיְתָה מִשְׁמַשְׁת׃

מזרחית צפונית, צפונית מערבית, מערבית דרומית.

וכיון ששמע הממנה קול רגליו של כהן גדול שהוא יוצא, הגביה לו את הפרכת, נכנס, והשתחוה, ויצא, ונכנסו אחיו הכהנים, והשתחוו, ויצאו.

נתנו לו יין לנסך.
הסגן עומד על הקרן, והסודרים בידו, ושני כהנים עומדים על שלחן החלבים, ושתי חצוצרות של כסף בידם,

ב. באו ועמדו על מעלות האולם.
עמדו הראשונים לדרום אחיהם הכהנים, וחמשה כלים בידם:
הטני ביד אחד,
והכזו ביד אחד,
והמחטה ביד אחד,
והבזך ביד אחד,
וכף וכסויה ביד אחד.

תקעו, והריעו, ותקעו;
באו ועמדו אצל בן ארזא:
אחד מימינו, ואחד משמאלו.
שחה לנסך,
והניף הסגן בסודרין,
והקיש בן ארזא בצלצל,
ודברו הלויים בשיר.

וברכו את העם ברכה אחת;
אלא שבמדינה אומרים אותה של ש ברכות,
ובמקדש ברכה אחת.

הגיעו לפרק, תקעו, והשתחוו העם.
על כל פרק - תקיעה,
ועל כל תקיעה - השתחויה.
זה הוא סדר התמיד לעבודת בית אלהינו.
יהי רצון שיבנה במהרה בימנו,
אמן.

במקדש היו אומרים את השם ככתבו, ובמדינה בכנויו.
במדינה הכהנים נושאים את כפיהם,
ידיהם כנגד כתפותיהם,
ובמקדש על גבי ראשיהן;
חויץ מכהן גדול,
שאינו מגביה את ידיו למעלה מן הציץ.

ד. השיר שהיו הלויים אומרים במקדש:
ביום הראשון היו אומרים (תהלים כ"ד)
"לח' חארץ ומלואה תבל וישבי בה".

ה⁸ - אומר:
אף כהן גדול מגביה את ידיו למעלה מן הציץ,
שנאמר (ויקרא ט, כב)
"וישא אחרן את-ידיו אל-העם ויברכם".

בשני היו אומרים (שם מ"ח)
"גדול ח' ומחלל מאד בעיר אלהינו חר-קדשו".
בשלישי היו אומרים: (שם פ"ב)
"אלהים נצב בעדת-אל בקרב אלהים ישפט".
ברביעי היו אומרים (שם צ"ד)
"אל-נקמות ח' אל נקמות חופיע" וגו'.

ג. בזמן שכהן גדול רוצה להקטיר,
היה עולה בכבש, והסגן בימינו.
הגיע למחצית הכבש,
אחז הסגן בימינו והעלהו.

בחמישי היו אומרים (שם פ"א)
"חרנינו לאלהים עזנו, חריעו לאלהי יעקב".
בששי היו אומרים (שם צ"ג)
"ח' מלך גאות לבש" וגו'.

הושיט לו הראשון הראש והרגל,
וסמך עליהם וזרקו.
הושיט השני לראשון שתי הידים,
נותנו לכהן גדול, וסמך עליהן, וזרקו.
נשטט השני והלך לו.

בשבת היו אומרים (שם צ"ב)
"מזמור שיר ליום חשבת" -
מזמור שיר לעתיד לבא,
ליום שכלו שבת מנוחה לחיי העולמים.

וכך היו מושיטין לו שאר כל האברין,
והוא סומך עליהן, וזרקו.
ובזמן שהוא רוצה,
הוא סומך, ואחרים זרקו.

$$£ \div \dots \frac{1}{2} \dots \frac{3}{4}$$

בא לו להקיף את המזבח.
מהיכן הוא מתחיל?
מקרן דרומית מזרחית,